

[Knud Lind]

gældende lande. Den regel kunne vi have tænkt os var blevet benyttet noget mere. Når man tænker på denne paragraf, skal man samtidig gøre sig klart, at cirka hver tredje gæstearbejder er arbejdsløs, og at vi i Danmark har over 300.000 arbejdsløse.

Det er mit indtryk, at der i den danske befolkning er en klar holdning til spørgsmålet om udlændinges fortsatte ophold i Danmark, hvis de f. eks. har begået en forbrydelse. Holdningen er enkel. Hvis udlændinge begår en straffelovsovertrædelse, bør de udvises, uanset om de har været i Danmark i 2 år eller i 5 år. Det er mit indtryk, at denne holdning begrundes med, at det danske samfund som helhed ikke kan være tjent med at tolerere kriminelle udlændinge, når der findes i millionvis af lovlydige, arbejdsomme udlændinge, som gerne vil indordne sig under det danske retssystem. Når jeg taler om lovlydighed og overtrædelse af dansk lovgivning, tænker jeg naturligvis ikke på de overtrædelser af særlovgivningen m.v., som en udlænding uforvarende kan komme til at begå, men udelukkende på klare straffelovsovertrædelser såsom drab, vold, tyveri, overtrædelse af narkotikalovgivningen m.v. Denne holdning bygger ikke på angsten for det, der er anderledes, men den bygger til gengæld på den manglende vilje hos nogle udlændinge til at blive danske – uden at de dermed behøver at miste deres nationale identitet.

I Danske Kommuner nr. 18 af 1981 forklarer lederen af indvandrerkontoret om tyrkernes manglende motivation for at lære det danske sprog. Der blev lavet en undersøgelse omfattende 120 tyrker mellem 16 og 18 år, som alle var kommet ind inden for det sidste par år, og som ikke talte særlig godt dansk. Man skrev til dem på tyrkisk og tilbød dem, at de kunne lære så meget dansk, at de kunne få en 9. klasses afgangsprøve i dansk. Man skrev til i alt 120 personer på deres eget sprog. Der meldte sig siger og skriver én. Så skrev man anden gang til de pågældende, og denne gang meldte sig i alt 5, hvoraf de 2 var pakistanere.

En hel del udlændinge er kommet til Danmark for at tjene nogle penge og derefter vende hjem til deres fædreland igen. Det er en naturlig ting. Således har det været i Danmark, da man emigrerede. Da rejste man ud for at kunne komme velhavende hjem til

Danmark. Der er bare sket det, at arbejdet er væk. Når man er færdig som gæst, så rejser man hjem.

Birgith Mogensen (CD):

Flertallet i det udvalg, som har barslet med betænkning nr. 968, indeholdende et udkast til en ny udlændingelov, kan næsten 100 pct. acceptere justitsministerens lovforslag nr. L 105 desangående. Et mindretal af nævnte udvalg har på flere områder andre meninger end flertallet og justitsministeren. Lad os se lidt på den væsentligste forskel på flertallets og mindretallets opfattelse.

Efter min mening er forskellen stort set af såkaldt humanitær art, og til trods for at justitsministeren på flere punkter i den vanskelige nye udlændingelov netop har tilgodeset de menneskelige aspekter, bliver ministerens lovforslag alligevel skoset af et politisk mindretal samt flere religiøse grupper, der udspringer af forskellige trosbekendelser.

Jeg er meget ked af, at jeg kun kan finde ét ord, som dækker især sidstnævnte gruppers opfattelse af det humanitære i dette tilfælde. Jeg må rent ud sagt betegne disse religiøse gruppers indstilling som pladderhumanisme. Som dækning for denne betegnelse må jeg pege på, at de religiøse grupper og enkeltpersoner, der har markeret sig som modstandere af den nye udlændingelovs bestemmelser og hensigt, helt klart har misforstået begrebet humanisme. Cagarasagen beviste, at et mindretal i dette land ikke mener, at Luzviminda Cagara efter straffafsoning efter en grov narkoforbrydelse bør udvises af Danmark. Man kalder det en umenneskelig tillægsstraf, men de samme grupper og personer omtaler og detaljerer ikke den grufulde, umenneskelige forbrydelse, det er kommercielt at være med til at forsyne landets børn og unge mennesker med illegalt importeret heroin eller andre hårde narkotika. I forbindelse med Cagarasagen og andre lignende narkotikaforbrydelser omtales sjældent den elendighed og død, der følger i disse købmænds kølvand. Derfor giver jeg ikke en døjt for biskoppers, præsters og andres ensidige opfattelse af begrebet humanitær. Når disse mennesker ikke engang kan indse, at humanitær er et begreb, som må efterleves objektivt, falder de damers og herrers argumenter til jorden.